

Ordføreren for Forespørgerne (S. 833): Den høitærede Justitsminister udtalte jo, at Roden til Ondet laa i, at der ikke var nogen lovbestemt Regel om Erhvervelsen af Statsborgerret, den erhvervedes saa overmaade let ogsaa i andre Forhold, end hvor det netop gjaldt Seilads og Fiskeri. Det er Noget, jeg ikke skal bestride, det forholder sig fuldstændig saa. Men det forekommer mig, at det, at jeg nævnte Lov af 13de Marts 1867, desuagtet havde sin Berettigelse, fordi det dog er der, at Roden til Ondet ligger i dette Tilfælde. Vel yttrede den høitærede Justitsminister, at Fiskeri var fri Næring, og at man altsaa forsaavidt blot behøvede at etablere dette løse Undersaatsforhold, saa kunde man drive Fiskeri; men skjøndt jeg indrømmer det, saa tror jeg dog, at den Slags Fiskeri, hvor man etablerer sig og gaar ud med en Solle, ikke har noget Farligt ved sig; det, der derimod voldes Ulykken, er Fiskeriet under dansk Flag, det er de Skibe, som forlange at registreres her, for at de kunne seile under dansk Flag; de ere i Reglen af en Drægtighed paa ti Løns, og de kunne ikke saaledes etablere sig og bo paa et Sted paa Kysten med et lille Fartøj, som Toldvæsenet ikke bryder sig om. De maa have et Fartøj, som skal registreres efter Bestemmelsen i Begyndelsen af § 2 eller i Slutningen, jeg tror i 4de Stykke, saaledes at en Forandring i Loven af 13de Marts 1867 vil forhindre dette formentlig uberettigede Fiskeri, som jeg omtalte. Det forekommer mig altsaa, at naar Begrebet „fast Hjem i Danmark“ i dette specielle Tilfælde, hvad der ligesaa godt kunde lade sig gjøre her, som hvor der er Tale om Fattigvæsenet, var bestemt begrændset, saaledes at disse Misbrug ikke kunde finde Sted, var man ude over Vanfælighederne. Det forekommer mig, at man ikke behøver at gaa den meget besværlige Vej, skjøndt det maaste kunde være heldigt i andre Henseender at faae en Lovbestemmelse om, hvorledes dansk Statsborgerret erhverves, men at man ved en Forandring i Loven af 13de Marts 1867 maatte kunne komme ud over Vanfælighederne. Naar den høitærede Justitsminister mente, at det var ulovligt ad administrativ Vej at begrænse det saaledes, at man faktisk forandrede hele det Begreb, der har dannet sig om dansk Statsborgerret, skal jeg selvfølgelig ikke bestride det, men ligesom jeg glæder mig over, at thinglæste Leiefontrafter ikke ere tilstrækkelige, saa vil jeg samtidig dermed udtale det Naab, at den høitærede Justitsminister maatte finde sig foranlediget til paa Grund af de forskjellige Afgjørelser af Dvrighederne at give en veiledende Opfordring til nye at paase, at det Ophold, der etableres, ikke er af rent midlertidig Art og ikke alene sigter til at omgaa den danske Lovgivning. Jeg tror, at

et saadant Cirkulære, hvis jeg tør opfordre den høitærede Justitsminister til at lade et saadant fremkomme, vil gjøre en god Virkning og forhindre en Del af de Misbrug, der have fundet Sted, ganske vist ikke dem alle, thi med den nuværende Lovgivning vil man meget let kunne omgaa Bestemmelserne. Jeg skal derfor tage under Overveielse — jeg tror nemlig, at det er nødvendigt, og jeg haaber, at hele det høie Thing vil støtte mig deri — at indbringe, forsaavidt der ingen Udsigt viser sig til, at Fiskeriloven vil gaa igjennem, et Forslag til et Par ganske simple Lovbestemmelser, der for de kommende Aar ville forhindre dette fra alle Sider som uberettiget anerkjendte Fiskeri, som i saa høi Grad generer de danske Fiskere, og som ikke alene skader deres Erhverv, men ogsaa nedbryder deres Retsbevidsthed, idet de, skjøndt det paastaas, at Fiskeriet er forbeholdt danske Undersaatter, dog hver Dag lige for deres Dine se Baade med vitterlig aldeles fremmed Mandstaf seile under dansk Flag og fiske paa dansk Søterritorium. At det er en Tilstand, som ikke alene i høieste Grad skader deres materielle Erhverv, tror jeg, Enhver maa erkjende. Grunden, hvorfor jeg, som den høitærede Minister nævnte, ikke omtaler alene Fiskeriet paa det danske Søterritorium, men ønsker, om muligt, at Sagen kommer til at dreie sig om en Forandring i Loven af 13de Marts 1867, er den, at man en skjønne Dag kan se fremmede Skipper og fremmede Nædere etablere sig — ja, det finder maaste allerede Sted nu, eller rettere man kan ganske sikkert gaa ud fra, at det finder Sted, men dog ikke paa en saadan Maade, at det har vaet almindelig Misfornuelse — ved paa samme lette Maade som, hvor det gjælder Fiskeri, at konstatere et fast Ophold. Det forekommer mig, at man ligesaa godt kan gjøre en Forandring i Loven af 13de Marts 1867 og derved forhindre begge disse Misbrug. Her til skal jeg indskrænke mig. Den høitærede Minister svarede altsaa, hvis jeg har forstaaet ham rigtigt, at det var umuligt ad administrativ Vej at begrænse Loven af 13de Marts 1867 og overhovedet at give saadanne Regler for det faste Ophold, at man derved kunde forhindre det af mig paaanførte formentlig uberettigede Fiskeri; men hvis jeg altsaa har forstaaet den høitærede Minister rigtig i saa Henseende, vil jeg tillade mig at henstille, om den høitærede Minister kunde finde sig foranlediget til at udstede et saadant Cirkulære, der altid vilde kunne virke Noget, som paalagde Dvrighederne at være meget opretnende i denne Retning. Dernæst vil jeg ogsaa tillade mig at fremkomme med et Lovforslag, som jeg haaber, at Thinget vil tage som en lille Nødlov under disse sørgelige politiske Omstændigheder, hvor hverken Fiskeri-